

[Aksel Larsen.]

små værnemagersager, hvorpå han personlig ville tage sig af sagen mod Wright Thomsen & Kier, at han derfor kun lod foretage nogle foreløbige undersøgelser, deriblandt stikprøveundersøgelser af, hvad firmaet havde betalt for tømmer o. lign., men at det var hans hensigt fra omkring nytår 1946—47 med fuld kraft at tage fat på efterforskningen i Wright, Thomsen & Kier-sagen. Dette ved den højtærede justitsminister, og dette har den højtærede justitsminister vidst hele tiden, og derfor er det ganske urimeligt, at han her står op og pukker på de formelle fem fjerdingår, Carl Madsen har haft denne sag.

Den højtærede justitsminister siger, at hvad angår betalingen til Bøytler af det pågældende depositum, ligger det sådan, at denne sag ikke er omtalt i rigsadvokat Pihls indstilling til justitsministeriet. Det forekommer unormalt. Derfor siger ministeren, at senere har rigsadvokaten overfor ministeren erklæret, at det var skik i sådanne sager ikke at tilbagebetale depositum. Må jeg erindre om, at justitsministeren her i tinget har sagt, at rigsadvokaten har intet stukket under stolen overfor justitsministeriet. Det, det her drejer sig om, er noget, der er værre. Det er nemlig ikke skik i sådanne sager, at folk ikke får deres eventuelle depositum tilbagebetalt. Det plejer de at få. Man kan ikke anføre et eneste analogt tilfælde, hvor anklagemyndigheden har sagt: vi beholder dette depositum til dækning af sagens omkostninger. Rigsadvokaten har altså ikke alene stukket noget under stolen, men bildt den daværende justitsminister ind, at der eksisterede en praksis, som vitterlig ikke eksisterer.

Så er der spørgsmålet om arbejdernes hurtighed og det nye initiativ. Jeg har efter min mening dokumenteret det tilstrækkeligt, men jeg skal igen erindre om Wright, Thomsen & Kiers brev til tømmerhandler Reimar Nielsen i Silkeborg, som jeg har oplæst i det høje ting. Iøvrigt er ministeren i dag kommet for skade at sige, at firmaet lod arbejderne udføre ekstraordinært hurtigt. Han sagde nemlig som undskyldning for, at det betalte akkordløn for timelønsarbejde, at arbejdet blev faktisk gjort lige så hurtigt færdigt, som hvis det var udført i akkord. Det turde dog kun betyde, at firmaet har gjort, hvad det kunne for at imødekomme tyskernes ønske om ekspres-tempo.

Hvad det nye initiativ angår, da forekommer det mig også efter justitsmini-

nisterens udtalelser i dag at være indlysende, at der foreligger et i høj grad anstødeligt initiativ.

Så er der priserne. Man skal ikke give sig til at dreje debatten over på, hvorfra „Land og Folk“ har det pågældende protokoluddrag. Jeg aner ikke, om statsadvokat Carl Madsen nogensinde har haft det pågældende protokoluddrag. Jeg ved så meget, at da „Land og Folk“ kom i besiddelse af dette protokoluddrag, som blev tilsendt „Land og Folk“ anonymt, så var „Land og Folk“'s redaktør så fornuftig, at han sendte en afskrift af det til daværende statsadvokat Carl Madsen. Om Carl Madsen har kendt det før, ved jeg ikke, men jeg ved, at det drejer sig ikke om, ad hvilke veje „Land og Folk“ kom i besiddelse af protokoludraget, det drejer sig om, hvorvidt det er rigtigt, og dets rigtighed har justitsministeren ikke anfægtet.

Nu står han her i dag og siger, at der har i 12 tilfælde været konstateret overskridelser på 5, 6, 10, 15, 40 og 50 pct. Ja, men hvis jeg har forstået det hele rigtigt, drejer det sig om nogle andre tilfælde end dem, der var tale om i det pågældende protokoluddrag, hvor der var sagt 60—70 pct. Må jeg iøvrigt sige om priserne, at det, der er tale om her, er ikke det, man normalt forstår ved overpriser. Må jeg samtidig sige, at man skal ikke komme og blande begrebet „maksimalpriser“ ind i sagen. Jeg ved ikke, om der var maksimalpriser på tømmer, men hvad prisloven angår, siger den som hovedregel, at urimelige priser og varebetingelser er forbudt, og det, det drejer sig om, er, at der dengang på grund af knaphed på tømmer blev forlangt overpriser for tømmer, også når det skulle bruges til dansk arbejde, men at Wright, Thomsen & Kier udover disse almindeligt tolererede overpriser betalte ekstra priser og beregnede sig procentmæssig avance og lod sig den udbetale af nationalbanken. Wright, Thomsen & Kier gik såvidt, at da man havde ordnet sit forhold med leverandørerne og betalt regningen og af leverandørerne havde fået returrabat på 10 pct., så undlod man at refundere nationalbanken, staten, den uretmæssige avance, man havde oppebåret på disse 10 pct., man herved fik tilbagebetalt. Jeg synes, dette er tilstrækkeligt graverende. Når jeg i dag i avisen ser, at nogle bryggerier nu er blevet idømt strenge straffe, fordi de har betalt overpriser for sødestoffer i 1943, tror jeg det var, så er det unægtelig stærkt, at et firma som Wright, Thomsen & Kier, der arbejdede for værnemagten, kan klare frisag, skønt det betalte ikke alene over-